

Eén keer twee is twee, twee keer twee is vier, drie keer twee is zes, enzovoorts. De tafels leren. Ik kan me niet meer precies herinneren hoe ik dat vroeger geleerd heb, maar dat we ze uit het hoofd leerden, dat is zeker.

Hier op school blijken de kinderen de tafels niet te kennen. Wel moeten ze – in de hogere klassen – allerlei dingen uitrekenen waarbij de tafels nodig zijn. Het argument is dat ze de tafels niet kunnen onthouden. Dus gebruiken ze allerlei methoden om het uit te rekenen, zoals streepjes op een papier, of met de handen. Met veel fouten als gevolg.

Dit jaar ben ik niet vast verbonden aan één klas. Ik wil graag wat meer ervaring opdoen in verschillende klassen, en ook wat vaker op andere scholen gaan kijken. Met één klas, vergelijkbaar met groep vijf, begon ik onlangs een projectje om de tafels toch te gaan leren. Naast de gebruikelijke methode van het schoolbord, gebruik ik ook m'n laptop. Ik maakte een PowerPoint met allerlei sommen, zo kunnen we sneller de sommen door elkaar oefenen en ze zo beter memoriseren.

Al snel vertellen andere docenten me dat ook hun kinderen de tafels niet goed kennen. En zo heb ik ineens de kans om één project in vier verschillende klassen uit te voeren. Het is leuk om de verschillen, maar vooral overeenkomsten te zien. In elke klas zijn van de ca. 25 leerlingen zo'n zes leerlingen voor wie het redelijk makkelijk is. Voor de anderen is het nog moeilijk; zij hebben meer herhaling nodig.

Daarom doe ik iets wat ook niet gebruikelijk is: ik deel de klas op in niveaugroepen. De snellere leerlingen kunnen meer zelfstandig werken, terwijl de andere leerlingen extra gezamenlijke oefening krijgen. Het is slechts een begin. We hebben inmiddels de tafel van twee en vijf geoefend, en zijn nu aan de tafel van drie begonnen. Ze kennen de tafels nog niet volledig, maar het gaat steeds beter. Al met al een leuke ervaring, en ik geloof: de aanhouder wint. Als we dit maar goed blijven herhalen, dan komen we er wel.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 41 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl